

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o., so sídlom: P., IČO: X.X.**, zast. advokátskou kanceláriou F., s. r. o., so sídlom: G., IČO: X., konajúca prostredníctvom svojho konateľa doc. JUDr. B., PhD., advokáta, proti povinnému: **N., nar. X., bytom: D., o vymoženie 873,- eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 4 Er 3916/2008, na dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16 CoE 192/2012-38 z 28. júna 2012, takto

r o z h o d o l :

Návrh oprávneného na prerušenie konania **z a m i e t a .**

Dovolanie oprávneného **o d m i e t a .**

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor JUDr. R., so sídlom Exekútorského úradu v B., žiadosťou zo dňa 19. 09. 2008, Okresnému súdu Revúca ako súdu prvého stupňa doručenu dňa 16. 10. 2008 (č. l. 1), na základe návrhu oprávneného požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom S., a. s., so sídlom: K., IČO: X. (ďalej len „rozhodcovský súd“), sp. zn. SR 03309/08 zo dňa 05. 05. 2008, právoplatný dňa 16. 06. 2008 a vykonateľný dňa 19. 06. 2008 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Okresný súd Revúca dňa 18. 11. 2008 v zmysle § 45 ods. 1 EP vydal poverenie číslo: 5608 012493 * (č. l. 8) na vykonanie exekúcie proti povinnému.

Súd prvého stupňa uznesením č. k. 4Er/3916/2008-11 zo dňa 26. 04. 2012, s poukazom na § 57 ods. 1 písm. g/ EP vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. O náhrade trov exekúcie rozhodol tak, že túto súdnemu exekútorovi nepriznal.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že prvostupňový súd preskúmal exekučný titul - rozhodcovský rozsudok a tiež Zmluvu o úvere č. 6740090 zo dňa 14. 09. 2007 (*d'alej len „zmluva o úvere“, alebo „zmluva“*), na základe ktorej konal a rozhodol rozhodcovský súd. Poukázal na znenie bodu 17 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“, podľa ktorého všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo pred rozhodcom v rozhodcovskom konaní. Výber jednej z alternatív riešenia sporov spočíva na žalobcovi. Z uvedeného súdu vyplynulo, že rozhodcovská doložka znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak by v konaní vystupoval na strane žalovaného. Spotrebiteľovi je tak fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva na všeobecnom súde, nakoľko porušenie povinnosti zo strany oprávneného je vo väčšine prípadných sporov vylúčené. Rozhodcovská doložka ďalej nie je v zmluve dojednaná individuálne, ktorá skutočnosť vyplýva z jej zaradenia do obchodných podmienok ako súčasti formulárovej zmluvy o úvere. Súd prvého stupňa už túto skutočnosť považoval za neprijateľnú podmienku v neprospech spotrebiteľa, pričom rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnenie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým všeobecným obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu, ak ho vyvolal dodávateľ, pričom ide o najčastejšiu situáciu, pretože dodávateľ sa snaží získať exekučný titul. Z uvedených dôvodov vyhodnotil súd prvého stupňa rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Vo vzťahu k výroku o nepriznaní náhrady trov exekúcie súdnemu exekútorovi, súd prvého stupňa poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (*d'alej len „Ústavný súd SR“*) č. k. ÚS 322/2010-37 zo dňa 13. 04. 2011, v ktorom bolo konštatované, že skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom účastníka exekučného konania, je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 EP, ktorú je povinný bezodkladne oznámiť súdu. Súdny exekútor si túto povinnosť v prejednávanej veci splnil až na základe predmetného rozhodnutia Ústavného súdu SR, čím sa podľa názoru súdu dopustil porušenia citovaného ustanovenia EP. Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že predmetná

exekúcia bola súdnym exekútorom vykonávaná v rozpore so zákonom, z dôvodu ktorého mu náhradu trov exekúcie nepriznal.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal odvolanie oprávnený (*d'alej tiež ako „odvolateľ“*) a z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, pričom sudca nemienil odvolaniu vyhovieť, bolo odvolanie podľa § 374 ods. 4 vety prvá a druhá Občianskeho súdneho poriadku (*d'alej len „O. s. p.“*) predložené Krajskému súdu v Banskej Bystrici ako súdu odvolaciemu. Tento prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 1, ods. 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 16 CoE 192/2012-38 zo dňa 28. 06. 2012, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Odvolačný súd poukázal na § 44 ods. 2, § 57 ods. 1 písm. g/ a § 58 ods. 1 EP, z dikcie ktorých je zrejmé, že súd pred vydaním poverenia súdnemu exekútorovi, ako aj počas celého exekučného konania (exekúcie) je povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Predovšetkým je povinný skúmať, či podklad, na základe ktorého súdny exekútor žiada o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. na základe ktorého je exekúcia vedená, je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ustanovenia § 41 EP a či subjekt, voči ktorému a v prospech ktorého sa má exekúcia vykonať, je zhodný so subjektom označeným v exekučnom titule, prípadne či došlo k prechodu práva alebo povinnosti na inak označený subjekt v zmysle § 37 ods. 3 EP. Uviedol, že odvolacia námietka oprávneného, podľa ktorej exekučný súd prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti, keď posudzoval súladnosť exekučného titulu so zákonom, neobstojí. Skutočnosť, či sú naplnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie, skúma exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 EP), ďalej na námietku povinného proti exekúcii (§ 50 EP) a taktiež na prípadný návrh povinného na odklad či zastavenie exekúcie (§ 58 EP). Súd môže zároveň v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania (exekúcie) a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať. Samotná skutočnosť, že v prejednávanej veci bolo udelené poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, nezakladá prekážku *rei iudicatae* a neznamena vylúčenie možnosti preskúmvania exekučného titulu súdom v každej fáze exekučného konania, či exekúcie.

Odvolačný súd ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 164/1996 zo dňa 27. 01. 1997 (publikovaný pod č. 58/1997 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky vo zväzku 5 - 6, ročník 1997 na strane 188), v nadväznosti na ktorý námietku oprávneného, že okresný súd prekročil svoje preskúmvacie právomoci a nesprávne na zistený skutkový stav aplikoval ust. § 45 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (*ďalej len „ZoRK“*), vyhodnotil za nedôvodnú, a to aj s poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 86/2010-19 zo dňa 18. 02. 2010. Zdôraznil, že oprávnenie exekučného súdu skúmať materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu vyplýva aj z § 44 ods. 2 a § 58 ods. 1 EP.

Vo vzťahu k zmluve o úvere uzavretej medzi oprávneným a povinným dňa 14. 09. 2007 uviedol, že táto je bezpochyby zmluvou spotrebiteľskou, resp. zmluvou o spotrebiteľskom úvere uzavretou podľa § 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov s tým, že subsidiárne možno aplikovať všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka (*ďalej len „OZ“*), medzi ktoré patria aj ust. § 52 a nasl. týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Poukázal na § 53 ods. 1 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia spotrebiteľskej zmluvy a uviedol, že pokiaľ je zmluvná podmienka v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, niet žiadnych pochybností o tom, že taká zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom. Ak by takouto neprijateľnou zmluvnou podmienkou bola samotná rozhodcovská doložka a dodávateľ ju použije, v takomto prípade ide o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. Súd zastaví exekúciu v celom rozsahu, ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok rozhodcu alebo rozhodcovského súdu, ktorý svoju právomoc odvodzoval z neprijateľnej rozhodcovskej doložky. Iba tak môže súd naplniť cieľ čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 13/1993 (EHS) a postarať sa o to, aby spotrebiteľov nekalé podmienky v záujme vyššej kvality života bežných ľudí nezaväzovali.

Odvolačný súd posúdil obsah rozhodcovskej doložky zakotvenej v zmluve o úvere aj s prihliadnutím na odvolacie námietky oprávneného, ktorý poukázal na zachovanú možnosť spotrebiteľa uplatniť nároky zo spotrebiteľskej zmluvy i pred všeobecným súdom. Zmluva o úvere zakladá medzi zmluvnými stranami úverový vzťah upravený veriteľom vopred pripravenými podmienkami obsiahnutými v zmluve, v časti nazvanej ako „Všeobecné

podmienky poskytnutia úveru“. Z formálneho hľadiska má zmluva formulárovú formu, jej návrh predstavuje vopred pripravené a hromadne používané tlačivo. Veriteľ je v zmysle zmluvy povinný poskytnúť dlžníkovi finančné prostriedky a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné plnenie vrátiť, navýšené o úrok z úveru (poplatok z úveru) a tiež o poplatok za uzatvorenie zmluvy. Pokiaľ teda veriteľ poskytne dlžníkovi dohodnuté finančné prostriedky (spravidla v čase podpísania zmluvy alebo bezprostredne po ňom), nastane právny stav, kedy povinnosti dlžníka vysoko prevyšujú povinnosti veriteľa a nasledujúcich jedenásť mesiacov (v danom prípade) je povinný plniť výlučne dlžník. Vyplývajú z uvedeného tak prakticky v drvivej väčšine eventuálne vzniknutých sporov bude navrhovateľom veriteľ, pričom podľa rozhodcovskej doložky má právo voľby súdu (všeobecného súdu občana alebo rozhodcovského) práve a výlučne navrhovateľ. Vzhľadom na status veriteľa (ako podnikateľského subjektu) je preňho priaznivejšie a výhodnejšie, aby vzniknuté spory (v ktorých bude navrhovateľom) rozhodoval rozhodca, resp. rozhodcovia, ktorých vopred určil už v samotnej zmluve o úvere.

Odvolačný súd pre úplnosť poukázal na úplné znenie rozhodcovskej doložky, podľa ktorého „Zmluvné strany sa dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z tejto zmluvy, vrátane sporu o jej platnosť, výklad alebo zrušenie na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovacia podmienka tejto rozhodcovskej doložky; ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou doložkou v súlade s vnútornými predpismi rozhodcovského súdu založená právomoc rozhodcovského súdu“. Týmto dodatkom oprávnený vylúčil možnosť spotrebiteľa domáhať sa práva na všeobecnom súde občana v prípade, ak „pred podaním žaloby na všeobecnom súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd“.

Odvolačný súd poukázal aj na tú skutočnosť, že rozhodcovský súd je napriek výsledku svojej činnosti v podobe rozhodcovského rozsudku súkromnoprávny orgán a rozhodcovské konanie je súkromnoprávnym konaním. Súkromný záujem na existencii rozhodcovských súdov sa zakladá na požiadavke subjektov súkromného práva - podnikateľov, aby ich spor súvisiaci s podnikaním bol rýchlo rozhodnutý a neobmedzoval ich v ďalšom podnikaní. Vyslovil nezlučiteľnosť s povahou právneho štátu, aby súkromnoprávne orgány boli mocensky postavené plnohodnotne na roveň orgánom disponujúcim verejnou mocou. Uviedol tiež, že koncipovanie rozhodcovskej doložky spôsobom, akým je obsiahnutá v úverovej

zmluve, je len formálnym zachovaním práva na prejednanie veci pred všeobecným súdom, nakoľko právo výberu má výlučne navrhovateľ, pričom navrhovateľom v daných vzťahoch môže byť dlžník iba výnimočne. Navyše, v prípade, ak ktorýkoľvek zo subjektov podá žalobu na rozhodcovský súd, nie je možné podať žalobu na všeobecný súd občana, a práve túto skutočnosť vyhodnotil odvolací súd za neprijateľnú podmienku v neprospech spotrebiteľa. Ako obchádzanie zákona vyhodnotil aj vylúčenie záväzného pravidla zámerným použitím prostriedkov, ktoré sami o sebe nie sú zákonom zakázané, v dôsledku čoho vzniknutý stav sa javí z hľadiska pozitívneho práva ako nenapadnuteľný. Ak je ale výsledkom konania „in fraudem legis“, čo je postup, kedy sa niekto správa podľa práva, ale tak, aby zámerne dosiahol výsledok právnu normou nepredvídaný a nežiaduci, ide o nedovolené konanie, ktoré nemôže požívať právnu ochranu.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd zhrnul, že v zmluve zakomponovaná rozhodcovská doložka je v rozpore so zákonom a vo veci absentuje riadny exekučný titul (keďže rozhodcovský rozsudok bol vydaný rozhodcovským súdom na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky). Na základe uvedeného boli splnené podmienky na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ EP.

Pre úplnosť odvolací súd dodal, že z dôvodu, že súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal výškou úrokov z omeškania a ich prípadným rozporom s dobrými mravmi, rovnako neskúmal RPMN (ročnú percentuálnu mieru nákladov) ako obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nepovažoval odvolacie námietky oprávneného týkajúce sa týchto skutočností za dôvodné, a preto sa nimi bližšie nezaoberal.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 17. 09. 2012.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie oprávnený (*d'alej tiež ako „dovolateľ“*) argumentujúc tým, že:

- a) súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),
- b) v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p.),
- c) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. e/ O. s. p.),

- d) súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.),
- e) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Skutočnosť, že dovolanie podal bez bližšej špecifikácie, oprávnený odôvodnil krátkosťou času a hrozbou uplynutia lehoty na podanie dovolania. Súčasne však uviedol, že jednotlivé dôvody podrobne rozvinul už v podanom odvolaní, a preto nepovažoval za účelné ani hospodárne ich duplikovať (č. l. 50).

Napriek uvedenému dovolateľ vo svojom písomnom podaní zo dňa 09. 10. 2012, prvostupňovému súdu doručenom dňa 16. 10. 2012 (č. l. 55 - 57) dôvody svojho dovolania doplnil o právnu argumentáciu spočívajúcu v tvrdení, že odvolací súd sa odvoláva na nekonkrétne ustanovenia Smernice Rady č. 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (*d'alej len „Smernica Rady 93/13/EHS“*), a vnútroštátne právne normy, ktoré upravujú režim spotrebiteľských zmlúv. Takéto právne posúdenie trpí základnými vadami nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti a z tohto dôvodu porušuje právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Dovolateľ má za to, že tvrdenia odvolacieho súdu o tom, že rozhodcovská doložka spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán ku škode spotrebiteľa, súčasne že spotrebiteľ si len s ťažkosťou mohol byť vedomý následkov, ktoré uzavretie rozhodcovskej doložky v takomto znení spôsobí, a preto od neho nemožno vzhľadom na jeho úroveň informovanosti a jeho vyjednávaciu silu spravodlivo požadovať, aby porozumel jeho významu, nie sú zdôvodnené a preukázané. Rovnako aj tvrdenie o tom, že žaloby, ktorých cieľom je uspokojenie nárokov z úverových zmlúv, podáva v zásade len veriteľ z úverového vzťahu na ním zvolený rozhodcovský súd, predstavuje podľa dovolateľa ničím nepreukázanú domnienku súdu, ktorá nemá základ v právnych ani skutkových súvislostiach. Dovolateľ namietol tiež argument, že akákoľvek individuálne dojednaná zmluvná podmienka je neplatná. Tento považuje za absurdný, ktorý nemá oporu ani v § 53 OZ, ani v Smernici Rady 93/13/EHS. Má za to, že súd musí jednoznačne preukázať, čo konkrétne spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Podľa

dovolatela tvrdenie súdu, že spotrebiteľ si len s ťažkosťou mohol byť vedomý následkov uzavretia rozhodcovskej doložky, vedie k záveru, že rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách sú vylúčené a akékoľvek spory vyplývajúce zo spotrebiteľských zmlúv musia vždy rozhodovať len všeobecné súdy.

Dovolateľ v ďalšom vo veci konajúcim súdom vytkol, že sa vo svojich rozhodnutiach vôbec nevysporiadali s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie (*d'alej len „Súdny dvor EÚ“*) a nezdôvodnili, prečo aplikovali ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS, a to napriek jej transpozícii do vnútroštátneho právneho poriadku Slovenskej republiky. Rovnako nezdôvodnili, prečo považujú rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere.

Dovolateľ poukázal na nesprávny slovenský preklad ust. písm. q/ ods. 1 prílohy Smernice Rady 93/13/EHS v porovnaní s inými jazykovými verziami (anglickou, českou, poľskou, nemeckou a francúzskou), ako aj výkladové pravidlá Súdneho dvora EÚ, podľa ktorých je text únievého predpisu potrebné skúmať vo všetkých jeho úradných jazykových verziách a vziať do úvahy skutočný úmysel zákonodarcu a cieľ samotného predpisu s tým, že pokiaľ je výklad určitého ustanovenia v jednotlivých jazykových verziách odlišný, musí byť toto ustanovenie vykladané podľa všeobecného významu a cieľa právnej úpravy, ktorej je súčasťou.

Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení dovolateľ dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, zároveň aby mu v prípade úspechu bola priznaná náhrada trov dovolacieho konania. Navrhol tiež, aby dovolací súd podľa § 243c O. s. p. rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

Súčasťou dovolania oprávneného je aj jeho návrh konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243c O. s. p. prerušiť a Súdnemu dvoru EÚ na základe čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. Predmetný návrh odôvodnil tým, že Súdnemu dvoru EÚ by mala byť daná príležitosť posúdiť exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv komplexne tak, aby účastníkov konania zbavilo právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu únievého práva a následnej aplikácii vnútroštátnymi

súdmi Slovenskej republiky. Dovolateľ má za to, že v prejednávanej veci je nutné požiadať Súdny dvor EÚ najmä o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte tohto sporu.

Povinný sa k dovolaniu oprávneného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné ho podľa § 243b ods. 5, veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietnuť.

Podľa § 243b ods. 5, veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Z príslušných ustanovení O. s. p. je zrejmé, že dovolaním ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení.

V ustanoveniach § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. sú uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu vydané v procesnej forme uznesenia, proti ktorým je dovolanie prípustné. Je tomu tak v prípade, ak je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska s tým, že dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu

odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), ďalej ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Ustanovenia odsekov 1 a ods. 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd síce potvrdil uznesenie Okresného súdu Revúca ako súdu prvého stupňa avšak bez toho, že by vo výrokovvej časti prípustnosť dovolania vyslovil. Rovnako sa nejedná o ďalšie prípady prípustnosti dovolania proti uzneseniu zakotvené v § 239 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie oprávneného v zmysle § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. prípustné nie je.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež povinnosť vyplývajúcu z ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale skúmal tiež, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Pri existencii uvedených väd možno totiž dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Pre záver

o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. pritom nie je významný predmet konania ani subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že k vade vymenovanej v tomto ustanovení došlo, ale rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady uvedené v § 237 písm. b/, písm. c/ a písm. g/ O. s. p. nenamietal a keďže vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, zameral sa dovolací súd na vady konania podľa § 237 písm. a/, písm. d/, písm. e/ a písm. f/ O. s. p., namietané dovolateľom.

Dovolací súd sa v prvom rade zaoberal otázkou, či sa v danom prípade nerozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p.

Právomoc súdu je upravená v §§ 7 a 8 O. s. p. Z ust. § 7 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány. V občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 2 O. s. p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O. s. p.).

Nedostatok právomoci súdu sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

Dovolateľ v danom prípade procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. a/ O. s. p. nevyvodzoval z toho, že súdy vôbec nemali právomoc konať a rozhodovať. Ich právomoc v exekučnom konaní nepopieral, len namietal, že súdy sa nesprávnou a ústavne nesúladnou interpretáciou § 44 ods. 2 EP a § 45 ods. 1 a ods. 2 ZoRK postavili do pozície orgánu

vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá v rámci zverenej právomoci ako exekučným súdom neprináleží, čím prekročili mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušili tak zásadu legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Zo znenia tejto námietky sa dovolaciemu súdu javí, že dovolateľ ňou napáda vlastne vecnú správnosť právnych záverov súdov, na ktorých založili svoje rozhodnutia (právne posúdenie veci). Odhliadnuc od uvedeného však dovolací súd má za to, že v predmetnom prípade súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci, keďže napadnuté rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov vyplýva priamo zo zákona (napr. z ust. § 29, § 38 ods. 3, § 44 ods. 1, § 57 EP a § 45 ods. 1 a ods. 2 ZoRK).

S poukazom na uvedené dovolací súd konštatuje, že námietka dovolateľa týkajúca sa existencie vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p., nie je dôvodná.

Oprávnený ďalej namietal, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O. s. p. Prípustnosť dovolania v zmysle tohto ustanovenia odôvodnil tvrdením, že vo veci sa už prv právoplatne rozhodlo.

Prekážka právoplatne rozhodnutej veci - rei iudicatae, ktorá vyplýva z ust. § 159 ods. 3 O. s. p., je jednou z neodstrániteľných prekážok konania a bráni tomu, aby vec, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté, bola opäť prejednaná.

Prekážka rei iudicatae svojou povahou patrí k procesným podmienkam a jej zistenie v každom štádiu konania vedie k jeho zastaveniu. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. Za tú istú vec treba v novom konaní považovať ten istý nárok alebo stav, o ktorom sa už prv právoplatne rozhodlo, ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých účastníkov konania (totožnosť veci). Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený (t. j. keď je nárok založený na rovnakom právnom dôvode a vyplýva z rovnakých skutkových okolností). Pre posúdenie, či je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci, nie je významné, ako bol skutok, ktorý bol predmetom konania, posúdený po právnej stránke. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, ak skutok (určitý skutkový dej) bol súdom po právnej stránke posúdený v pôvodnom konaní inak, nesprávne alebo neúplne. Pokiaľ ide

o totožnosť účastníkov, nie je samo osebe významné, ak majú tí istí účastníci v rôznych konaniach rozdielne procesné postavenie (napr. ak v jednom konaní vystupujú ako žalovaní a v druhom ako žalobcovia). Tých istých účastníkov sa konanie týka aj vtedy, ak v neskoršom (novom) konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu singulárnej alebo univerzálnej sukcesie.

Z obsahu spisu vyplýva, že konaniu vo veci exekúcie oprávneného – spoločnosti P., s. r. o., so sídlom: P., IČO: X., proti povinnému N., nar. X., bytom: D., o vymoženie 873,- eur s príslušenstvom, na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku sp. zn. SR 03309/08 zo dňa 05. 05. 2008, právoplatného dňa 16. 06. 2008, vydaného Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným zriaďovateľom S., a. s., vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 4 Er 3916/2008, nepredchádzalo žiadne iné konanie na exekučnom súde a vo veci nebolo predtým rozhodnuté. Za rozhodnutie, ktoré by zakladalo prekážku veci rozsúdenej, nemožno považovať vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože toto nie je rozhodnutím, ktorým sa exekučné konanie končí. Súd je povinný skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania, nielen pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. V prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, môže exekúciu aj bez návrhu zastaviť.

Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že predmetné konanie nie je zaťažené ani vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O. s. p.

V ďalšej časti svojho dovolania oprávnený vyjadril názor, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v ust. § 237 písm. e/ O. s. p., pretože sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný.

Občianske súdne konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína sa na návrh. Bez návrhu možno začať konanie vo veciach uvedených v ust. § 81 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. Ak nebol podaný návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, ide o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania a pokiaľ takéto konanie napriek tomu prebieha, treba ho v ktoromkoľvek štádiu konania zastaviť.

Oprávnený namietal, že súdy obidvoch stupňov interpretovali a následne aplikovali ust. § 45 ods. 2 ZoRK, akoby upravovalo konanie bez návrhu vždy vtedy, ak súd zistí

v rozsudku rozhodcovského súdu nedostatky, bližšie špecifikované v ust. § 45 ods. 1 písm. b/ alebo c/ ZoRK.

Exekučný súd v danej veci začal konať na základe žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej aj rozhodol v zmysle § 44 EP, ktorá skutočnosť znamená, že v danej veci návrh na začatie exekučného konania podaný bol. Po vydaní poverenia súd prišiel k preskúmaniu materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu v zmysle § 45 ods. 2 ZoRK, podľa ktorého exekučný súd exekučné konanie zastaví aj bez návrhu (ex offa), ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky uvedené v § 45 ods. 1 písm. b/ alebo písm. c/ ZoRK. Následne exekučný súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a podľa § 57 ods. 1 písm. g/ EP ju zastavil. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia správne poukázal na § 58 ods. 1 EP, podľa ktorého súd zastaví exekúciu na návrh alebo aj bez návrhu, ak zistí, že exekučný titul nespĺňa formálne alebo obsahové náležitosti, s ktorým záverom sa stotožnil aj súd odvolací.

S poukazom na uvedené nie je odôvodnená ani námietka dovolateľa o existencii vady konania podľa § 237 písm. e/ O. s. p.

Dovolateľ vo svojom dovolaní tiež namietal, že odvolací súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

O odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle vyššie citovaného ustanovenia ide v prípade nesprávneho postupu súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania, ktoré mu priznáva platná právna úprava za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolateľ konkrétne namietol porušenie jeho práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Naplnenie tejto vady v konaní vyvodzoval z toho, že súd porušil princíp legality, dispozičnú zásadu začatia konania, rovnosť účastníkov konania, právo na spravodlivý súdny proces a dvojinstančnosť súdneho konania. Ďalej namietol, že bola porušená zásada „rovnosti zbraní“, zásada kontradiktórnosti súdneho konania a právo na rozhodovanie podľa relevantnej právnej normy. Súdu prvého stupňa vytkol, že ho nevypočul, súčasne že mu neumožnil reagovať

na akékoľvek tvrdenia, argumenty a dôkazy, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie exekučného súdu o jeho právnom postavení.

K odňatiu možnosti oprávneného konať pred súdom a k porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd malo dôjsť tým, že súd prvého stupňa vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju, hoci pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky. V dôsledku tejto skutočnosti mu nebolo umožnené uplatňovať jeho práva z rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu v exekučnom konaní.

V tejto súvislosti dovolací súd dospel k záveru, že v predmetnej veci odvolací i prvostupňový súd správne posúdili splnenie podmienok pre zastavenie exekučného konania. Okresný súd ako súd exekučný, na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na vymoženie povinnosti uloženej rozhodcovským rozsudkom. Následne exekučný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekučné konanie podľa § 57 ods. 1 písm. g/ EP zastavil.

Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označil za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd nielen oprávnený, ale zároveň aj povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej a platnej rozhodcovskej zmluvy (rozhodcovskej doložky). Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky dohodnutej v spotrebiteľskej veci (t. j. vo veci vyplývajúcej zo spotrebiteľského právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou), súdy v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizovali svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona, a to z ust. § 44 ods. 2 EP, t. j. oprávnenie posúdiť, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom, ako aj z ust. § 45 ods. 1 a ods. 2 ZoRK, t. j. oprávnenie posúdiť, či plnenie, na ktoré rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka konania, nie je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo neodporuje dobrým mravom.

V preskúmvanej veci súdy správne konštatovali neprijateľnosť a tým aj neplatnosť rozhodcovskej doložky z dôvodu, že nebola individuálne dojednaná a že spôsobovala nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinného ako spotrebiteľa. Listiny predložené oprávneným takýto záver umožňovali. Zo zmluvy o úvere uzavretej medzi oprávneným a povinným vyplýva, že rozhodcovská doložka bola medzi

zmluvnými stranami dohodnutá už podpisom zmluvy, keďže jej súčasťou sú všeobecné podmienky poskytnutia úveru (ako predtlačенý formulár), vrátane rozhodcovskej doložky upravenej v týchto podmienkach. Dovolací súd sa stotožnil aj s dôvodmi, ktorými súdy v exekučnom konaní odôvodnili nevyváženosť dohodnutej rozhodcovskej doložky.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že k vade konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. v prejednávanej veci nedošlo, a teda oprávnenému postupom súdu prvého stupňa a ani súdu odvolacieho, možnosť konať pred súdom odňatá nebola.

Za nedôvodnú považoval dovolací súd aj námietku dovolateľa týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu.

Právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR zahŕňa aj právo účastníkov konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Tomuto právu účastníkov korešponduje povinnosť súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné dôvody, na ktorých je toto založené. Zákonnú úpravu tejto povinnosti súdu zakotvuje Občiansky súdny poriadok vo svojom ust. § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2.

Ústavný súd SR sa k povinnosti súdov riadne odôvodniť rozhodnutie vyjadril vo viacerých svojich rozhodnutiach, v ktorých uviedol, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 358/09 Ústavný súd SR konštatoval, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rovnako ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany dal súd podrobnú odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz

Torija c/a Španielsko z 09. 12. 1994, Hiro Balani c/a Španielsko z 09. 12. 1994, Georgiadis c/a Grécko z 29. 05. 1997, Higgis c/a Francúzsko z 19. 02. 1998).

Ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. sa v rovnakej miere uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.) s tým rozdielom, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa v odvolacom konaní preskúmava (sp. zn. II. ÚS 78/05).

Preskúmaním prvostupňového rozhodnutia dovolací súd zistil, že okresný súd ako súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré listiny predložené oprávnenou osobou preskúmal, s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil záver o tom, prečo rozhodcovskú doložku dojednanú v zmluve o úvere považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Skonštatoval, že dojednanie predmetnej rozhodcovskej doložky je neplatné, rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul bol vydaný na základe neplatného ustanovenia zmluvy, a teda v rozpore so zákonom, z dôvodu ktorého vyhlásil exekúciu za neprípustnú a konanie zastavil.

Rovnako krajský súd ako súd odvolací odôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s ust. § 219 O. s. p., keď skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa s doplnením ďalších dôvodov, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd v dostatočnom rozsahu zodpovedal, prečo bolo nutné pristúpiť k vyhláseniu exekúcie za neprípustnú a k zastaveniu exekučného konania podľa § 57 ods. 1 písm. g/ EP. Jeho skutkové a právne závery nie sú v posudzovanom prípade zjavne neodôvodnené a ani nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Je nutné zdôrazniť, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Na základe vyššie uvedených zistení dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., ako aj ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR.

Vo vzťahu k dovolateľom vytýkanému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (tzv. relatívny dovolací dôvod) dovolací súd zdôrazňuje, že tzv. iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Dovolací súd síce naň prihliada z úradnej povinnosti, avšak samotná existencia inej vady konania na založenie prípustnosti dovolania nepostačuje. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné, o tento prípad však v prejednávanej veci nejde.

Dovolateľ napokon tvrdí, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav a dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci však prípustnosť dovolania nezakladá. Ako už dovolací súd skôr spomenul, dovolanie nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ale iba proti takému, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. V prejednávanej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť, len ak by prípustnosť dovolania vyplývala z § 239 O. s. p., v posudzovanom prípade však tomu tak nie je.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. a/, písm. d/, písm. e/ a písm. f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady

v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Oprávnený v podanom dovolaní súčasne navrhol, aby dovolací súd konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243c O. s. p. prerušil a požiadal Súdny dvor EÚ na základe článku 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie o výklad písm. q/ ods. 1 prílohy Smernice Rady 93/13/EHS a čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ a predložil mu prejudiciálne otázky, ktorých znenie špecifikoval v podanom dovolaní.

Napriek zneniu ust. § 36 ods. 2 EP, podľa ktorého exekučné konanie nemožno prerušiť, ak osobitný zákon neustanovuje inak, dovolací súd zastáva názor, že ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. je aplikovateľné aj v exekučnom konaní, pretože povinnosť vnútroštátneho súdu prerušiť konanie na účely iniciovania konania o predbežnej otázke pred Súdny dvorom EÚ vyplýva z noriem primárneho únieového práva (pôvodne čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, po premenovaní čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie), ktoré podľa čl. 7 Ústavy Slovenskej republiky a aj v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ (napr. rozsudok vo veci Simmenthal č. 106/77) majú prednosť pred vnútroštátnymi právnymi normami.

Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ukladá povinnosť súdu prerušiť konanie len vtedy, ak dospel k záveru, že požiada Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o predbežnej otázke, pretože je potrebné podať výklad komunitárneho práva, ktorý je rozhodujúci pre riešenie v danej veci. Vnútroštátny súd však nie je povinný vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania a postúpenie návrhu Súdnemu dvoru EÚ na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Túto povinnosť nemá ani vtedy, keď prípadne v určitej veci aplikuje ustanovenia zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť určitý spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny. Ak súd pri priebežnom posudzovaní veci nedospeje k záveru o potrebe výkladu komunitárneho práva, prejednanie a

rozhodnutie veci sudcom vnútroštátneho súdu nezakladá v takom prípade procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/O. s. p.

V prejednávanej veci bolo sporné, resp. oprávnený namietal, či exekučný súd je oprávnený skúmať platnosť rozhodcovskej doložky uzavretej medzi účastníkmi konania a či predmetná rozhodcovská doložka je neprijateľnou podmienkou. Posúdenie tejto námietky a jej vyriešenie patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu bez potreby prejudiciálneho výkladu (rozhodnutia) Súdneho dvora EÚ. Z obsahu spisu vyplýva, že súdy priamo neaplikovali normy komunitárneho práva, keďže na danú vec sa vzťahujú právne normy platné na území Slovenskej republiky, do ktorých bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Otázka výkladu komunitárneho práva nebola pre riešenie daného prípadu rozhodujúca, a to vzhľadom na dostatočnú právnu úpravu predmetnej veci v Slovenskej republike.

Dovolací súd preto dospel k záveru, že v danej veci nie je dôvod na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., na základe čoho návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania zamietol.

Súčasne dovolací súd vo vzťahu k návrhu oprávneného v podaní zo dňa 26. 07. 2012, prvostupňovému súdu doručené dňa 10. 08. 2012, na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, poznamenáva, že súd prvého stupňa a rovnako aj súd odvolací postupovali správne, ak na tento návrh neprihliadli. V danej veci už nebol dôvod o tomto návrhu oprávneného rozhodovať, nakoľko odvolací súd o odvolaní oprávneného rozhodol uznesením zo dňa 28. 06. 2012, a teda ešte pred doručením predmetného návrhu na súd.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Úspešným účastníkom dovolacieho konania bol povinný, preto by mal právo na náhradu trov konania. Keďže mu však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 22. augusta 2013

JUDr. Alena Priecelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Monika Poliačiková